

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Librería Espanola, Rambla del Mitj, num 2, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, etc.
País-Bloc, 16 rals, Extranger, 18 rals.

LO JURAMENT.

LER mès que digan jo crech qu' en Sagasta, en tota la vida, no ha fet mès que un jurament verdader. Pochs días després de haver nascut, quan comensava à treure las dents (es de advertir que 'ls que tiran per progressistas las treuen molt depressa), posantse las manetas sobre 'l babero, vā proferir las següents paraules:

—Juro per lo mès sagrat, davant de Déu, davant dels homes y davant de la mèva conciencia, que faré sempre tot lo que siga necessari per menjar del pressupuesto, que ab tal de pujar al poder no 'm pararé ab harras, y que seré moro, cristia, jubéu y fins adorador del sol, ab tal de poder tenir la payella pèl mànech.

Es de creure que vā fer un jurament per l' istil, en vista de la seva conducta d' are y de sempre, y que aquest es l' únic jurament à que no ha faltat.

O sino passém revista. *

En temps de donya Isabel II, com à diputat de la nació vā jurar fidelitat à donya Isabel II.

Y no 's crequin pas que ho fes per cumplir ab lo reglament: ho feya porque ho sentia, porque la reyna Isabel era la seva dèria.

Tant es aixis que vā arribar à dir: —Si la reyna 'ns crida al poder, l' hi omplirém de flors lo camí de palacio.

No 's ván recordar de cridar-lo, y 'l jurament de fidelitat y adhesió à donya Isabel III, vā cumplirlo l' endemà de la revolució de Setembre, calsentse la cartera de ministre de la governació del govern provisional.

Sobre las ruinas del trono borbónich varen alsarne un' altre destinat à don Amadeo de Saboya.

Y l' home del tupé, com à diputat de la nació y com à ministre, vā jurar adhesió y fidelitat à don Amadeo. No vā omplir de flors lo camí de palacio, porque en aquell temps pels jardins de la política no hi havia més qu' espines.

Pero sigué ministre de don Amadeo y renová l' jurament quatre ó cinch vegadas, fins que aquell rey se 'n aná per estolviar feyna als que volian treure 'l.

Y l' home 's quedá en disposició de jurar lo que 's presentés.

Vingué la República y quan lo dia tres de janer s' escapà de les mans dels republicans se 'n aná à parar à las mans de 'n Sagasta, qu' en nom de la República y jurant defensarla, vā governar mentres vā poder.

Un dia 'l general Martínez Campos vā despertar-se més demati qu' ell, cosa que per mès que 'l general

semblí tant taujá, l' hi succeheix ab molta freqüència. Al aire del crit de Sagasta vā caure de bigotis; pero alsantse ab la mateixa facilitat que 'ls clowns del Circo Equestre, vā dir:

—¿Encare hi ha govern à Espanya? ¡Oh! Sent aixís també 'n hi haurá per mi.

Y en un santiamen, sense pendre 's més temps que 'l necessari per espolsarse, vā jurar fidelitat y adhesió à don Alfonso XII, ab l' idea de sempre, l' idea de agafar la payella pèl mànech.

Ja veuhen, donchs, com tots los juraments falsos de 'n Sagasta, s' enclouhen ab un de verdader:

—Juro que seré president del Consell de ministres, valdament haja de fer tots los papers del auca.

Se dirá que 'ls democràtiques que ván á las Corts, també juran.

Es veritat. Pero no hi ha mès que una diferencia.

Los democràtiques juran á la forsa, obligats á conservar l' investidura que reben dels seus electors y qu' ells estiman com à cosa sagrada y superior á totes las imposicions, vingan de ahont vingan, perque procedeix de la soberania nacional.

¿Pero en Sagasta?... Los juraments de 'n Sagasta son un bono de restaurant. Juro fidelitat y adhesió à qui 'm donga 'l poder.

E si non, non.

Per això 'ls democràtiques demaném l' abolició de una formula inútil pels que juran de bon grat, y violent pels que juran á la forsa.

Y en Sagasta diu:

—Bueno, l' aboliré.

L' aboliré. Basta qu' ell ho diga.

Al Congrés se presenta una proposició que passa á la comissió corresponent. La comissió estudia l' assumptu y propone que 'l jurament siga abolit.

Pero (hi un pero) resulta que 'l dictámen may acaba de presentarse, com si en Sagasta s' hagués repensat y volgués tornar-se 'n endarrera.

Al Senat se demana lo mateix, y 'l govern diu que se 'n renta las mans y que cada hu fassa lo que l' hi donga la gana. ¿Si? Donchs ja tenen que per sota mà l' heroe de Sagunto envia 'ls seus generals ab instruccions precisas, y á l' hora de nombrar-se la comissió, quan tothom esperava 'l triomf dels constitucionals, resulta nombrada una comissió conservadora.

Lo govern vā fer com Bernat Duguesclin, quan don Pere 'l cruel y don Enrich de Trastamara 's barallaven:

«No quito ni pongo rey:
solo ayudo á mi señor».

Los conservadors anavan á sota. L' espasa de Sagunto apoyada ab en Sagasta, vā fer d' alsaprèm y 'ls conservadors ván anar á sobre.

¡Los amichs del govern derrotats pels conservadors ab l' ajuda del govern!... ¡Es tot lo que 'ns faltava veure!

Vaja, confessèm que la politica sagastina es ácit tartàrich, pur.

Y si volen saber que es aixó del ácit tartàrich, vigin a cal apotecari que 'ls ne donga una racció, y al

cap de cinch minuts tressorán tot lo que tenen al estómach.

* * * Are diuhen que al Congrés abolirán lo jurament, y al Senat no.

Es á dir, la mateixa cosa es bona á un puesto y dolenta al altre.

Aquesta es la fé de 'n Sagasta.

¡La fé!

—Digas Saldoni, qué cosa es fé?

—Un' herba que 's fá pels camps dels pressupuestos .. etc., etc.

P. K.

LA GUITARRA MARAVELLOSA.

encare diuhen que á Madrid no hi ha industria! Calumniadors!

Los madrilenys están cansats de demostrarlo en blanch y en negre: Madrid es la població d' Espanya que paga mès contribució industrial, això per lo que respecta á industries vistas, y sense contarni las que no 's veuhen, que no son pocas.

¡Y quinas industrias!

Aquí del cotó, de la llana, de la seda 'n fém roba; del blat ne fém farina, dels draps vells y del esparr ne fém papers, etc., etc. ¡Vaya una habilitat!

Allí, treballan sense primeras materias: hi ha fàbricas de influencia que donan un capital sense cap gasto, y que no han de teme per res la competència extranjera. Fàbricas de diputats, que treuen unes majorias que ni fetas ab motlló. Fàbricas de credencials, que no han de fer sinó pescarne una y fan felis á una família.

¿Volent encare una industria mès productiva?

Aquí las fàbricas de filats tenen puas. ¡Pero que componen las puas d' aquí! ¡Per puas á Madrid!

* * * Y la maquinaria?

¿Qué dirán vostés de una maquineta tant ingeniosa y tant útil, que ab un cop de manubri no mès, transforma las pessetas en monedes de cinch duros?

¿Sembla impossible, veritat? Donchs aixó es lo que han inventat alguns madrilenys de molt enginy, donant á la màquina lo títol espanyol com cap mès n' hi haja, de *Guitarra maravillosa*.

Figúrinse una caixa ó una guitarra que á dintre hi té un aparato en forma de maquineta de rellotje y que badantse pèl mitj deixa veure dos encunyos, la cara y la creu de una moneda de cinch duros. A la banda de fora no hi ha mès que una maneta.

Los inventors d' aquest aparato tant complicat, agafan una pesseta de les novas, la depositan á un costat, donan una volta al manubri, y per l' altre extrem surt una dobleta de cinch duros, lluhenta y de bon trinch.

Un cop de manubri no més, y 's troben ab vint-i-cinch pessetas que no se'n adonan.

—Y encare dirán que no podém resistir la competència extrangera! exclamava un libre-cambista.

Y es fama qu'en Camacho deya:—Vingan màquines d'aquestas y en mènos temps que canta un gall, per dues pessetas cada dia que 'm donga cada espanyol, l' hi passo cinch duros diaris.

* *

Lo negoci era gràs y 's feya la prova davant de tothom que volgués enterarse 'n.

—¿No vén aquesta pesseta? Donchs tinga, ja es à la màquina: cop de manubri, y 'vén? ja surt per l' altre costat transformada en moneda de cinch duros. Y no 's pensi que aquesta cinquena siga falsa, no senyor. Aixis ja no tindria cap mérit, es tant bona com les que fà l' govern.

—¿Vol dir?

—Vaya! Tinga, vosté mateix arribi 's al primer bes-cambi, à la primera botiga, allá hont vulga, compri alguna cosa y ja veurà com l' hi cambiarán sense cap reparo.

Dit y fet. Al bescambi feyan trincar la dobleta, y l' hi cambiavan sense reparo.

—Home! Això es maravellés. D' aquí en avant ja no hi haurà pobres à Espanya. Digui 'y es molt cara aquesta màquina?

—Vaja, per què es vosté, se 'n farà quatre mil duros. Ja vén, ab un dia 'ls ha guanyat. No té més que donar vuitcents cops de manubri, y l' hi surt de franch.

Lo maravellat comprador afliixa la mosca y se 'n dà la guitarra à casa perfectament embolicada, y va dihidre pèl camí:

—Oh! La maquinaria moderna!.. Oh! La indústria madrilenya!.. Es portentós!.. Es admirable!..

Y arriba à casa sèva, crida à la senyora, l' hi explica l' adquisició que ha fet, y ab jo cap plé de ilusions prepa la màquina, coloca la pesseta tal com ha vist que ho feyan los inventors, dona la volta al manubri, clava ab ansietat la vista al altre extrém y l' hi surt la mateixa pesseta que hi havia posat.

Un suor fred l' hi traspua per tot lo cos. Torna à fer la prova ab un' altra pesseta, y l' hi dona 'l mateix resultat, una pesseta hi fica y una pesseta 'n tréu.

La sèva senyora l' hi diu:

—Pobre Lázaro: ja t' han amagat l' ou.

* *

Y vels' hi aquí que aquesta mostra de ingenio de l' industria madrilenya arriba en coneixement de la policia, y un polisson disfressat de Simon de l' Ombla 's presenta als industrials ab l' intent de comprar una guitarra maravillosa.

Se donan cita à una fonda. Se fà la prova dintre de un quartó, y en lo moment en que la pesseta 's transformava en una cinquena, se presenta 'l comissari de policia y 'ls agafa ab las mans à la pastarada.

S' examina l' aparato y las monedas, y 's descobreix la causa d'aquest portento, d' aquest miracle industrial. Las pessetas que s' introduïan à la màquina, no eran tals pessetas sinó dobletas de cinch duros platejades. Dintre de la màquina hi havia un líquit que al passarhi las monedas se 'n duya 'l bany de plata, y naturalment, quan las monedas sortien eran grogas.

Los industrials madrilenys actualment son al Saldado, perseguits com tots los grans benefactors de la humanitat. Ja ho veuen, ni las industries que transformen las pessetas en monedas de cinch duros poden salvarse.

—¿No es una verdadera llàstima, que una màquina destinada à fer cinquenes se 'ls haja tornat una màquina per anar à presiri?

P. DEL O.

ALS CATALANS.

SONET.

Si una dona veyéu, trista, abatuda,
apoyada en lo bras de un fill que plora
perque no es avuy ja lo que avans fora,
miréula bè que no es una perduda.

Una pena sufreix inmerescuda
causantli 'l sentiment que la devora,
víctima de uns tirans jay! que en mal hora
aquí 'la varem donar fatal cabuda.

Sent rica, caritat de porta en porta
entre plors y sospirs avuy demana
oprimit lo seu cor sensació fortia.

—¿Qui ab lo seu sentiment no se agermana?
¡No vullau catalans que quedí morta!
Fassi 'us condol la Industria Catalana.

PERE POBLADOR.

N l' edifici que ocupa la Direcció de la Déuda hi ha goteras y esquerdes.

Y l' govern ha decidit aixecarne un de nova planta.

—¿No 's assombra un edifici destinat à contenir la Déuda?

Perque, veyám, ¿qu' es la Déuda, siro lo que 's déu? Y qu' es lo qué 's déu, sinó lo que no 's té?

En Camacho, donchs, aixeca un edifici à res.

Ultimas paraules de 'n Garibaldi.

Pochs moments avants de morir ván posar-se à la finestra dos auells, que cantaven alegrement.

Garibaldi vá dir:—Son las ànimes de las mèvas dues fillas que volan entorn del seu pare moribundo. Respecteu à aquests auellots y quan siga mort donéullos mill.

Després ab véu casi imperceptible digué:

—Tinch set: donéume beure.

Desde que saben que en Balaguer tracta de venir-se 'n à Barcelona, à rebre 'ls aplausos dels barcelonins, à aquells constitucionals que ván acompañarlo al Tivoli, se 'ls erissen los cebells.

No se 'n saben avenir y donarian la meytat del ranxo, porque D. Victor no vingués à Barcelona.

—Pero esco'ti, l' hi deya jo aquest dia à un sagasti. No eran vostés los que més aplaudian los discursos liberals de 'n Balaguer, llavors del banquet del Tivoli?

—Si senyor.

—Donchs tinga entés que avuy lo govern está fora del sentit liberal de aquells discursos, y en Balaguer se troba al mateix puesto.

—Bé, ja veurà, fora romansos. A l' any 80 'ls discursos de 'n Balaguer nos obrian lo rebost del pressupuesto y avuy nos lo tancan.

Los progressistas son aixis. Tothom pensa ab lo cervell; pero ells pensan ab las barras.

Afortunadament Barcelona es molt gran, y 'ls progressistas aquí no son més que un parell de dotzenes.

Los advertim que durant lo temps de 'n Cánovas, may varem portar las lámínes de LA CAMPANA à la prèvia censura, y are en temps de 'n Sagasta se 'ns exigeix aquest requisit.

Vaji aixó per lo que deyan de que are tindriam complerta libertat de imprenta.

Veyám si al últim haurém de dir:—Un bossinet de Cánovas per mort de Déu.

Los partits à Inglaterra.

Hi ha un partit liberal que planteja las reformas reclamadas per l' opinió pública.

Hi ha després un partit conservador que las consolida.

Y aixis per aquest istil, Inglaterra progressa.

Aqui à Espanya al revés.

Los conservadors son los que fan las reformas, sempre en sentit reaccionari.

Després pujan los constitucionals y las consolidan gobernant ab las lleys conservadoras.

Això es molt trist; pero es veritat.

Los constitucionals podrian tenir casa propia y s' aconsolen ab ser llogaters de 'n Cánovas.

Fins que l' amo 'ls donga 'l despidó.

A Milan s' ha suicidat un home. Al infelis varen trobarlo abrassat ab lo retrato de 'n Garibaldi.

Havia sigut voluntari, l' havia acompañat en totes las campanyas y no pogué resistir lo sentiment que vā produirli la notícia de la sèva mort.

Vels' hi aquí una cosa qu'en Sagasta no será mai capás de ferho.

Y això que no l' hi faltan retratos per abrassar: aquí té 'l d' Espartero, 'l d' 'n Prim y 'l d' 'n Calvo Asencio.

Las cartas qu' hem rebut durant la present setmana, las contestarérem la setmana entrant.

A l'última hora 'l redactor encarregat de respondre las, ha hagut de sortir precipitadament de Barcelona y no 'ns ha sigut possible supirlo.

Dispensin, donchs, los que 'ns favoreixen ab la sèva correspondencia.

Pregunta 'l Sr. La Orden en lo Senat:

—¿Cóm està la prempsa Sr. Alonso Martínez?

—¡Oh! La prempsa fà tot lo l' hi dona la gana. Mirí densas que som nosaltres al poder, no hem portat als tribunals à cap redactor de periódich.

Escolti Sr. ministre: «vol comprarnos una vintena de causas que s' están seguent à periodistas en los jugats de Barcelona?

Si 's determina, las hi donaré barato.

Basta que sigui fusionista.

L' altra dia en Pere Anton Torres diu que demanava un empleo à n' en Sagasta per un amich seu, y que 'n Sagasta va donarli un miquel.

Vaja, Perico, no s' apuri per tant poca cosa.

Envíhi al seu recomanat à Barcelona, que no faltará un fabricant agrabit que 'l co'oui à la sèva fàbrica.

S' ha queixat un diputat de que 'ls inglesos de Gibraltar cada dia 's van internant més dintre del territori espanyol.

No es estranyi 'l diputat que ha fet la queixa.

Los inglesos volen acostarse à Madrid per entendre's més d' aprop ab los libre-cambistas.

L' emperador de Russia ha aplastat indefinidament las festes de la sèva coronació.

Succeix que cada cop que tracta de coronar-se, 's descubreix una mina de dinamita que fà tornar el endarrer.

¡Ay senyor! Potser haurá de coronar-se en secret, per l' estil de las xicotases qua' se casan contra la voluntat dels seus pares!

Si no que aqui 'ls pares del Czar de Russia, deuen ser los nihilistes.

D' alló del tercer apóstol per are, no se 'n parla. Sembla que 'l govern ha tancat l' expedient ab pany y clau per evitar murmuracions.

—Res de carga de justicia, ey, per are: deya un fusionista que menja.

Y l' hi responia un demòcrata:

—Bé, ja veurà, fora romansos.

—Bé, ja veurà, fora romansos.

—Quinas cargas?

—Cargas de caballeia.

A UNA GITANA.

Morena de negras trenas,
gitaneta d' ull brillant,

tú que en la nit de Sant Joan

predius la sort de las nenas,

¿voldrias avuy proba

la tèva gracia y soltura,

dihent la bona ventura

à un cert senyor castellà?

Te 'n vás tot dret à Madrid,

y sense fer massa passos,

aviat te veuràs pè 'ls nassos

lo personatge aludit.

Es un home aixelatrat

d' aspecte molt poch aable,

ab més carola de diable

que de benaventurat.

En tot ell hi ha un no sé qué

que desde luego indisposa;

gasta ba ba ba enquinosa,

boca immensa y gran tupé.

Té un empleo com pochs n' hi ha,

y l' hi diuen en Sagasta:

ab tot això crech que basta;

ja veus que no 'l pots erra.

Hi vés, donchs, bénn mudadeta

y ab aquests ullets de sol,

y l' hi preguntas si vol

que l' hi diguis la planeta.

L' home, com que al cap y al fi

es bastant supersticiós,

després de fè 'l desdenyós

al últim dirà que sí.

Llavors l' hi agafas la mà,

te la miras, pensas, rius

y posante sèria, dius:

—Salero i puch parlar clà?

—Tant com vulguis, trapassera;

deurà dirte ell tot riuent.

—Pues escolta, —y formalment

l' di dius d' aquesta manera:

—Matèu, pots estar segú

</

No sabs tú que això no s'fà,
dí una cosa y l'uego ohrá
de diferente manera?
No sabs que hi ha posicions
que obligan als homes nobles,
y que á sants, minyons.. y pobles
no s'premetis que no s'ls dons?
Has fet una pastarada,
y com que puch parlar clà,
dech díre que t'costará
molt carota la jugada.
Ja has perdut las simpatias
dels tèus més fidels amichs;
demà s'ls fingits enemichs
t'omplirán de picardías.
Los pobles te xiularán
veyent que sempre demanas;
los diputats que tú manas
al si se t'sublevarán,
y l'bosch, la montanya, l'plà,
bestias y arbres, dia y nit,
tot te dirá, alsant lo crit:
—No s'vás bén engalipá!
Ah, pobre Mateu! Jo sé
un recurs incontrastable,
que t'pot fer s'home admirable
y hasta héroe, si tant convé.
Es un medi assegurat
per lograr que en quatre dies
te tornin las simpatias
que tú mateix has llenyat.—
Al senit això, gitaneta,
ja pots contá que en Mateu
s'enganyará al costat tèu,
pessigant la barbeta.
Dénam lo medi al moment;
te deurá dir suplicant.
—Y'm promets, l'hi dius duplant,
que ho faré exactament.—
L'home t'jurará que sí,
com es mo t'clà y natural;
llavors tú, ab tó doctoral,
bèn seria, l'hi dius així:
—Vols sapiguer Mateuhet,
la manera de logrà
que aquest cel, que avuy está
tant brut se t' torni bén net?
—Vols que aquest rum rum confos
que l'pais liensa aburrit,
se t' transformi desseguit
en aplauso estrepitos?
Pues lo remey senzill es:
feste frare de la Trapa,
desapareix d'aquest mapa
y no obris lo bèch may més.

C. GUMA.

SEMBLA que are per posar un cataplasma á las feijidas que ha rebut l'industria ab lo tractat de comers ab Fransa, tractan de establir l'entrada libre de la seda crua.
—Mès valdria que deixessin entrar la cuita, deya un libre-cambista.

—Per qué?
—Perqué així ns la podriam menjari.

Un periódich constitucional de Madrit diu que 'n Sagasta es una eminencia de primé órde y que las nacions extrangeras ns l'envejan.

Bè, vaja, per mi ja s'regalo.

Y si l'volen de debò s'ls lo donaré embolicat ab la bandera del partit constitucional.

En Rius y Taulet y en Prats s'han adherit novament á 'n en Sagasta, dirigiutli un telégrama que comensa aixís:

«Lo Comité liberal (no tal) dinàstich (quin fàstich!) de la Província de Barcelona (tal com sona) al Exm. Sr. D. Práxedes Mateo Sagasta (Basta!).

Comité liberal dinàstich! Ja ni s'gosen á dir constitucionals.

Fins son capassos de dirse moros, per alló de: «Afàrtam, etc. etc.»

De totas maneras, l'adhesió d'aquests senyors y s'demès del Comité á 'n en Sagasta, al dia següent de haver negat aquest á concedirlos lo que l'hi demana van en favor de la industria, demostra una cosa:

Que no es sols en Sagasta l'home del tupé.

Are que s'tracta de regalar 50,000 duros cada any á D. Isabel II, han sortit una pila de comptes atrassats, segons refereix un periódich de Madrit, reclamant á la reyna mare deutes anteriors al famós 29 de Setembre.

Entre ells hi ha l'sou de un duch, un compte de retratos, un altre de drogas, un de cotillas, un de su-

ministro de palla, y fins varias missas de un capellá.

Nada senyors: comptes vells, barallas novas.

Dilluns passat, simulacro al Tibi-Dabo, al objecte d'ensayar la nova tática militar.
Confesso la mèva ignorancia: no hi vaig entendre pilota.

Jo en materias militars professo ideas molt especiales.

Fins tinch un pensament que crech que donaria resultats segurs.

Començo per prescindir que s'ls homes vajan al servey. Jo no hi faria anar més que á las donas; y formaria batal'ons de dos maneras:

Batallons de lletjas y batallons de macas.

Las lletjas per fer fugir al enemic, y las macas per atreure l'à las emboscadas.

Ja han comensat los embarchs aquí á Barcelona.
Sin embargo s'ls embargadors están embargats d'emoció y no sempre s'atreveixen á entrar en los estableciments.

En aquests un grup numeros embarga l'entrada, y s'ls embargadors tocan pipa.

Un ditxo:

—No us fassan por, son embargadors hojalateros.

Segons sembla, no s'han practicat en molts cassos tots los requisits que marca la lley.

Y s'ls industrials las exigeixan y fan bè.

Lo govern té l'dret d'embargarlos; pero si vol ferho, que ho fassa ab tot l'aparato que requereix lo seu interessant argument.

Semb'a què dias endarrerà volian embargar al Diluvio.

Pero sembla també que van desistir.

Després de tot l'que volen trobarhi á la redacció del Diluvio?

No mès qu'ayga.

A cort dels constructors de caixas de morts:

«Soportar ab paciencia y resignació tots los apremis y embarchs corresponents, destinant com objectes propis per ser embargats, alguns baguls, y nombrant depositari dels mateixos á don Francisco de P. Rius y Taulet, com á persona que s'ls inspira complerta confiansa».

Ab això ja ho véu don Francisco, no s'deixí perdre aquesta ocasió.

En los cassos apurats recordi's de 'n Prim: ó faixa ó caixa.

Per industrial aixerit lo sabater de Palma de Mallorca.

Anavan á embargarlo y vā presentar un cove de ullots dels més petits que s'fabrican.

—Los pesarém, digué l'executor.

—Cá, no seuyor: jo s'ls compro á dotzenas, cònti'l's si es servit.

Lo delegat de 'n Camacho encare fuig.

Quants industrials no imitarán al sabater de Palma! Y després dirán:

—Aquell sabater m'ha fet l'ullet!

En Romero Robledo ha estat á Palacio.

L'ú dia l'Perro Paco.

L'altre dia en Paco Romero.

Los conservadors dirán:

—Vamos bien, muy bien, retebien!

En Jaumet lo fill del héroe del As d'oros ha pres ja la primera comunió.

Aviat sabrà tirar tiros.

Y afanar las húngaras del seu papá.

Sent fill de tant bona pessa

està clà anirà depressa.

Diu que á l'Aduana de Port-Bou s'ha descobert una gran irregularitat.

Irregularitats en temps de 'n Sagasta y á Port-Bou?

Bè, vaja: que passi l'bou per bestia grossa.

A Egipte hi ha hagut escàndols y atropellos contra s'europeos. Resultat: una pila de morts y de ferits, entre ells alguns cònsuls y altres agents de nacions extrangeras.

Las potencies han acordat celebrar una conferència.

Una, dos, tres conferencias

y quatre y cinc, si es precis...

Lo veure escàndols així

despeja molt las POTENCIAS.

Un periódich ha publicat una estadística de la carn de caball que s'ha menjat á Paris. D'ella resulta que s'han fet petar 9,000 y pico de caballs.

Un neo escandalisat: —Y s'ls caballs se menjari, pu-

tiners?

Un jugador: —Si, primer ván menjarse 'ls reys: are s' menjan los caballs, un a tre dia 's menjaran las sotas.

A Madrit se parlava un d' aquest días de un duelo, entre dos diputats, un d'ells fill de un ministre y l' altre sub-secretari.

Es à dir, l' un menjà directament del pressupuesto, y l' altre pèl cantó del seu papá.

Sent així ja poden desafiar-se.

Los duelos con pan son mènos.

Alguns diputats no fan mès que rebre desaires del govern; pero per això se quedan tan frescos com si tal cosa.

—Ahir vaig trobar á n' en Sagasta.

—Y què vā dirte?

—Res: me donà una plantofada... Per cert que vā extranyarme molt.

—Ahont es la bandera del partit constitucional? preguntava un periódich.

Y un altre l' hi responia:

—A aquesta bandera l' hi ha succehit lo mateix que á la camisa de la Lola.

La camisa de la Lola

un chulo se la llevó...

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Se-ra-fi-na.

2. MUDANSA.—Sala-Sila-Sola.

3. ROMBO.

A R T

A R T E S

T E Y

S

4. CONVERSA.—Esteva-Seba.

5. GEROGLÍFICH.—Per la primera l'rey perdona.

XARADA.

—N' hi ha per desesperarse!
Are la quatre-tercera
diu vol de tota manera
ab lo fill de 'n Gil casarse.

Usa dos mès hu no tè,
y mantenirse no pot,
y això ho comprendrà molt bè
si s'ls dich que al treball es tot.

PAU SALA.

SINONIMIA.

La Lola té s'cabells tot,
es hermosa, y tot m' han dit
que s'casa ab un de Madrit
qu' es rich, jove y bon xicot.

Pero haig de dirlos formal
que tot que ho veji no ho crech,
perque á aquest jove l'coneix
y sè que vā ab mals total.

U. TAPÉ Y F. DE T.

TRENCA-CLOSCAS.

Pobret.

Combinar las lletras de manera que s'transformi en un fruit.

ROMBO.

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

• . . .

</div

FELICITACIÓ.

Sant Joan Camacho.